

Бранислав Матић (Ло-зни-ца, 1965). Књи-жев-ник, из-да-вач, но-ви-нар.

Основ-ну шко-лу учио у Ја-дран-ској Ле-шни-ци, гим-на-зи-ју у Ло-зни-ци, књи-жев-ност и по-ли-тич-ке на-у-ке у Бе-о-гра-ду.

Аутор је књи-га поезије *Хиперборејски летопис* (2015) и *Годови* (2018), као и више монографија о Србији, њеној историји, култури, геопоетици, српској идеји.

При-ре-дио ви-ше познатих збор-ни-ка из раз-ли-чи-тих обла-сти на-у-ке и умет-но-сти (*Т ај-на Бал-ка-на*

,
Кон-спи-ро-ло-ги-ја
...). Увр-шћен у пр-ву ан-то-ло-ги-ју срп-ског са-ти-рич-ног афо-ри-зма (*Исто-ри-ја афо-ка-лип-се*, 1987). Осно-вао и пет го-ди-на уре-ђи-вао Из-да-вач-ки про-грам бе-о-град-ског СКЦ-а (1994–1999). Осни-вач и пр-ви ди-рек-тор бе-о-град-ског Цен-тра за исто-ри-ју иде-ја (1999). Осни-вач, пр-ви ди-рек-тор и пр-ви глав-ни уред-ник ча-со-пи-са *Евро-па на-ци-ја* (2005–2006).

Био је аутор у ни-зу углед-них срп-ских ча-со-пи-са (*Све-ске*, *Ви-ди-ци*, *Књи-жев-ност*, *Књи-жев-на реч*

,
Савременик
,
На-ше иде-је
,
Ле-па Ср-би-ја

,
Ло-гос
...) и ма-га-зи-на (
Ду-га
,
По-ли-ти-кин свет
,
Ин-тер-вју
,
Сту-дент
,
Став
,
Мла-дост
,
По-гле-ди
,
Национална ревија
...).

При-ре-дио и уре-дио ви-ше стотина књи-га; велики број бит-них до-ма-ћих и стра-них ауто-ра је пре-ко њих уве-де-но у срп-ску кул-ту-ру или друк-чи-је по-зи-ци-о-ни-ра-но у њој (Бе-ла Хам-ваш, То-мас Мол-нар, Мајкл Ха-у-ард, Алек-сан-дар Ду-гин, Шеј-мас Хи-ни, Џон Ку-ци, Мак-си-ми-ли-јан Во-ло-шин, Зиг-фрид Кра-ка-у-ер, Ен Бер-тлот, Френ-сис Јејтс...).

Пре-во-ђен на ру-ски, ен-гле-ски, не-мач-ки, ита-ли-јан-ски, шпан-ски, фран-цу-ски...

Жи-ви и ради у Бе-о-гра-ду.

Јован Жељко Рајачић (Панчево, 1966). Калиграф и дизајнер.

Завршио је Факултет примењених уметности у Београду (графички дизајн). Осам година радио на Факултету примењених уметности, на Катедри графике, одсек Писмо (калиграфија и типографија). Као *freelancer* радио је за велики број угледних клијената из области издаваштва, али и ван ње („McCann Erickson”, „Idea PLUS”, „Arts & Crafts”, „Image Centar”...). Био је арт директор, дизајнер и технички уредник часописа *Искон*

, у ликовном смислу вероватно најбоље периодичне публикације у Српској православној цркви. Непуне четири године (август 2001 – март 2005) био је арт директор, дизајнер и технички уредник часописа

Лепа Србија

. Четвороброј тог часописа објављен као монографија

Београд, град тајни

— по неподељеном мишљењу стручне јавности — ликовно-графички и дизајнерски представља право ремек-дело.

Аутор је великог броја логотипа, заштитних знакова, рекламних кампања, билборда, каталога, календара, књига, часописа, амбалаже, новинских и других огласа...

Учествовао је на бројним изложбама калиграфије, типографије и дизајна у земљи (Београд, Панчево, Ваљево, Ужице, Нови Сад...) и свету (Аустрија, Немачка, САД...).

Добитник је најугледније југословенске награде „Грифон”, за најбољи графички дизајн у 1996. и 1997. години (у категорији књиге, часописи и друге публикације), као и међународне награде „Times Square”.

Арт директор и дизајнер је у „НАЦИЈИ” („ЕВРОПИ НАЦИЈА”) од првог штампаног броја до данас.

Живи и ради у Панчеву.

Радомир Милић (1965). Песник и писац.

Далмакнинац. Проходао и проговорио на обронцима Динаре. Објављивање започео у Сплиту, а наставио у Београду. До сада објавио пет књига – *Могле су бити пјесме*, *Бомбардан у Београду*

,
Теби

,
Горки вијенац

,
Постмодерна по(ј)ез(м)ија

– а последње три и дизајнирао. Више о његовој поезији

[овде](#)

.

Јединствена сликовница стихова Теби била је изложена међу најуспелијим радовима „Грифона” – конкурса за најбољи графички дизајн у Србији, Црној Гори и Српској 2004–2005.

Чланке објављивао у више новина и часописа.

Записима о српском језику заступљен у стручним издањима и учествовао на научним скуповима.

Сарадник на сценарију представе *Моје детињство*, у извођењу „Косовских божура”.

Технички уредник и аутор у „НАЦИЈИ” („ЕВРОПИ НАЦИЈА”) од првог дана.

Живи и [ради](#) у Београду.

Драган Ћирјанић (Београд, 1954). Филмски и ТВ редитељ, сценариста, писац, поручник у резерви.

У родном граду завршио Математичку гимназију. Године 1983. дипломирао на Факултету драмских уметности у Београду, Одсек за филмску и телевизијску режију. Од 1984. режира (углавном за РТС) документарне, образовне, научне и емисије из културе. Нарочито познат по бриљантним документарним филмовима и серијама који се баве српском и евроафричком традицијом.

Од 1989. до 1993. борави у САД као авантуриста. Деведесетих пише приказе књига, филмске и ТВ рецензије за београдски лист *Дуга*.

Са Драгошем Калајићем радио серију *Мон Блан* (1996–1997).

Од бројних Ћирјанићевих радова за телевизију овом приликом издвајамо *Солидарност самураја*

и *Мир Ћоровић*

,
Пут оца Тадеја

(троделни документарни филм),

Инкиостри

,
Руски бели неимари

и

Ми, кадети, ми, деца Русије

(круг филмова о руској белој емиграцији),

Милан Кашанин

(четвроделни документарни филм),

Оче наш, где си?

(о судбини сликара Бранка Поповића),

Како волети реку

,

Троицкосавск – Кјахта Саве Владиславића

,

Божански сјај Миланковићевог канона

...

Од награда и признања издвајамо Специјално признање фестивала „Бдење душе” у Сремским Карловцима (за филм *Оче наш, где си?*) и Специјалну награду жирија на ТВ фестивалу „Prix Italia” у Перуђи (за филм *Како волети реку*, 1989).

Његов дугометражни документарни филм *Троицкосавск — Кјахта грофа Саве Владиславића*

приказан на фестивалу

„Литература и кино” у Санкт Петербургу 2015. и позван у званичну селекцију фестивала

„Златни витез” у Москви. Документарни филм

Благодатни огањ, победа вере

приказан је и на руској ТВ „Цар”.

Потпунију био-библиографију и филмографију Драгана Ћирјанића можете погледати [о](#)
[вде](#)

.

Живи и ради у Београду.

Дејан Ћорић (Београд, 1959). Ликовни критичар и публициста.

Студирао историју уметности на Филозофском факултету. Од 1985. професионално се бави ликовном критиком и теоријом уметности. Члан је Удружења ликовних, примењених уметника и дизајнера Србије (УЛУПУДС) и Међународне асоцијације ликовних критичара (AICA). Добитник је годишње награде УЛУПУДС-а за 1991. Подаци о њему се налазе у *Ко је ко у Југославији 96* и у публикацијама *American Biographical Institute*.

Аутор или коаутор 20 ликовних монографија и естетичких зборника. Власник је на Балкану највеће колекције књига и каталога посвећених разним аспектима фантастичне уметности. Објавио је књиге и стручне текстове о члановима „Медиале“, њиховим наследницима и већини млађих српских сликара фантастике, укључујући монографије (на српском, енглеском, француском и немачком језику) о Даду Ћурићу, Владану Радовановићу, Тикалу, Влади Мирковићу, Дејану Уларцићу, Сергеју Апарину и Радовану Хиршлу за циришки *Nachtschatten Art*. Студију о београдском езотеријском сликарству је објавио у монографији *Београд град тајни* („Ведута”, Београд 2003).

Стални аутор у „НАЦИЈИ” („ЕВРОПИ НАЦИЈА”).

Слободан Деспот (Сремска Митровица, 1967), писац и издавач.

Рођен у мешовитој српско-хрватској породици, пореклом из Крајине. „По оцу од Книнске крајине и покатоличене гране Деспота, враћене у српско окриље, каже, захваљујући змај-баби Славки, од љутих Бачковића. По мајци од честитог соја Сантрача и Марјановића, широкогрудих и суманутих као да их је Бранко Ћопић измислио.” У православље га је, пунолетног, увео владика Атанасије Јевтић у банатском манастиру Месићу.

Од своје седме године живи на Западу. Школује се у католичкој гимназији Светог Маврикија у Алпима. Године 1991, за време студија у Лозани, започиње сарадњу са издавачком кућом „L'Age d'Homme” којом управља Владимир Димитријевић. Са превођења (Ћосић, Црњански, Капор) прелази на техничко уредништво, затим постаје и књижевни уредник и заменик директора. Од 1991. до 2004, док је био уредник у издавачкој кући „L'Age d'Homme” и Српском институту у Лозани, „Слободан Деспот је за српску истину у рушевинама Југославије учинио више него српска влада”. Године 2004. је напустио „L'Age d'Homme” да би 2006. основао сопствену издавачку кућу [„Xenia”](#).

Пише на француском, преводи са српског, енглеског, немачког, руског и италијанског. Његов роман-првенац *Мед „Галимар”* је 2014. објавио у својој чувеној „белој едицији”, што је књижевна награда само по себи. За роман *Плави блесак*, такође објављен код „Галимара”, 2017. добио је *Казановину награду*.
. (...)

Бави се и фотографијом. Више о њему можете прочитати [овде](#).

Живи и ради у Сиону, Швајцарска.

Драган Мраовић (Нови Сад, 1947). Песник, преводилац, дипломата.

Основну школу и гимназију завршио у Зајечару, Филолошки факултет у Београду (Група за италијански језик и књижевност и француски језик). Објавио је укупно 127 књига, од тога 11 књига поезије (три у Италији, на италијанском), монографију о св. Николи и 101 књигу превода. Објављивао у многим домаћим и иностраним часописима, заступљен у

зборницима и антологијама у земљи и иностранству. Добитник прве награде „Бодини” за поезију, у Барију, 1989, и многих других признања у Италији, затим награде „Микина чаша” књижевне колоније у Сићеву (1993), признања „Домановићевих дана сатире” у Београду (1995), Октобарске награде Београда за књижевност (1996), „Златног беоцуга” КПЗ Београда (1998), Награде „Павле Марковић Адамов” за животно дело (Сремски Карловци, 2004) и Вукове награде за 2004.

Заступљен у енциклопедији Новог Сада, превођен на италијански, енглески, јерменски, румунски, бугарски, шведски и грчки језик. Био је генерални конзул СРЈ у Италији, предавач српског језика на Филолошком факултету у Барију, професор италијанског језика и књижевности у Првој српској гимназији у Сремским Карловцима, коментатор Радио Ватикана за Балкан. Члан је редакције књижевног часописа *Ла Вализа* из Барија. Преводилац и аутор у „НАЦИЈИ” од првог дана.

Живи у Београду.

Мирослав Н. Јовановић (Нови Сад, 1957). Економски стручњак.

Био је експерт Економске комисије за Европу УН у Женеви. Образовао се на универзитетима у Београду, Кингстону (Онтарио), Амстердаму и Кембриџу. Аутор је великог броја радова и књига из области економије, нарочито из домена међународних економских интеграција. Предавач је и истраживач на више европских универзитета и стални сарадник најугледнијих европских часописа из области економије. Са „НАЦИЈОМ” („ЕВРОПОМ НАЦИЈА”) сарађује од првог броја.

Живи и ради у Женеви, Швајцарска.

Срђа Трифковић (Београд, 1954). Политиколог, историчар, публициста.

Дипломирао је у области међународних односа на Сасекс универзитету, докторирао из области историје на Универзитету у Саутемптону, Велика Британија.

До 2008. био је био директор центра за међународне односе при Рокфорд институту у Илиноју, САД, када је поднео оставку. Спољнополитички уредник у америчком конзервативном магазину *Chronicles* (*Хронике*) био је од 1998. до 2009. Као новинар радио за британски Радио Би-би-си, „Глас Америке”, амерички *U. S. News & World Report*

,
Вашингтон Тајмс
, те за београдски магазин
Дуга
.

Био је саветник Владе Републике Српске, као и Биљане Плавшић и Војислава Коштунице током њихових председничких мандата у Српској и Србији/СРЈ. Гостујући је професор (доцент) на Факултету политичких наука Универзитета у Бањалуци.

Књиге:

Ustasa: Croatian Separatism and European Politics, 1929–1945 (1998); српски превод, објављен у БИГЗ-у: *Усташе — балканско срце таме на европској политичкој сцени*, 1999.

The Sword of the Prophet — Islam: History, Theology, Impact on the World (2002). Са више од

60.000 продатих примерака ове књиге, најтиражнији је аутор енглеског говорног подручја рођен у Србији. (Српски превод ове књиге објавила је СКЗ.)

Defeating Jihad (2006)...

Миодраг Јанковић (Београд, 1947 – Париз, 2018). Књижевник, новинар, публициста.

Академију за позориште, филм, радио и телевизију, Одсек драматургија, завршио у Београду. У Паризу живео од 1977. до 2002. године, па поново у последњим годинама свог живота (због лечења). Био власник две фирме које су се бавиле дизајном у високој моди и једне комерцијалне агенције (1980-1997). Основао је париско дописништво агенције СРНА и руководио њеним радом (1994–1998). Био је шеф Представништва Републике Српске у Француској, у рангу амбасадора (1996–1998), директор Цивилног кабинета Кнеза Александра (Павловог) Карађорђевића (1998–2002).

Објављена дела: *Потресне приче*, „Просвета”, Београд, 1972, *Неко други*, роман, „Просвета”, Београд, 1978,

Добра коб

, роман, „Књижевне новине”, Београд, 1984,

Записи о Србству

, „Никола Пашић”, Београд, 1998,

Три огледа

, „Књижевна реч”, Београд, 2001,

Кнез Павле – од лепоте до истине

, Академија уметности БК и „Ведута”, Београд, 2004,

Haereticus — борба анђела

, роман, „Просвета”, Београд, 2006.

Милан Антић – Министар Двора Кнеза Павла

, монографија. У рукопису је остао његов роман

Књига (рокенрол роман)

чији су делови, у најави, премијерно објављивани
[на „Нацији”](#)

.

Сахрањен је на српском гробљу у Паризу.

Марко С. Марковић (Београд, 1924 – Орлеан, 2012). Православни философ.

„Српски Иван Иљин”, један од најзначајнијих српских писаца и мислилаца у дијаспори (од 1945). Завршио је теологију на Православном богословском институту светог Сергија Радоњешког у Паризу, дипломирао на Ecole des Langues Orientalis vivantes, добио правни licence на Universite de Droit, d'Economie et de Sciences Sociales de Paris, специјализовао политичке науке и историју, тезу државног доктората из политичких наука (*La philosophie de l'inegalite et les idees politiques de Nicolas Berdiaev*) одбранио 1975. на Париском правном факултету. Аутор је великог броја књига, од којих су неке преведене и на српски језик. Поменућемо само неке од његових наслова изашлих у Србији:

Истина о Француској револуцији

(1995),

Наличје једне утопије

(1995),

Пола века српске голготе 1941–1991.

(1995),

Стопама Христовим

(1996),

Тајна Косова

(1998),

Српска апологија Русије I

(1998),

Српска апологија Русије II

(1999),

Православље и нови светски поредак

(1999),
Смрт и васкрсење
(2002),
Марксизам у теорији и пракси по Николају Берђајеву
(2003),
На смрт осуђени: српски народ од краља Александра до Брозовог доласка на власт
(2004),
Косово у ранама
(2005).

Сахрањен је у Орлеану, крај Париза.

Никола Живковић (Драгошевци, Жумберак, данас Хрватска, уз словеначку границу, 1950). Писац, преводилац и публициста.

Основну школу похађао у Цриквеници и Новом Винодолском, а средњу поморску школу завршио године 1969, у Бакру, код Ријеке. Од 1970. до 1972. пловио на трговачким лађама бродарске компаније „Југолинија“ из Ријеке и „Лошињске пловидбе“ из Лошиња. Препловио скоро сва мора света.

На Свеучилишту у Загребу је 1977. дипломирао философију (код проф. Гаје Петровића) и историју.

Војску одслужио у морнарици, у Пули и Сплиту (Лора). Године 1979. одлази у Берлин, где и данас живи. Од 1980. до 1982. на постдипломским студијама на Слободном универзитету („Фраје универзитет“) у Берлину. Године 1983. посвећује се публицистичком и књижевном раду. Ради и као независни новинар за више немачких, руских и српских листова и часописа.

Неке од његових књига: *Писма из Берлина* (1995), *Косово – Дневник* (1999), *Трагајући за истином* (2001), *Српско питање* (2002), *Слика Срба у немачким медијима 1990–2000* (2003)...

Превео са немачког и написао предговор за велики број важних књига.

Зоран Милошевић (Богатић, 1959). Доктор социолошких наука, запослен на Филозофском факултету у Српском Сарајеву. Написао и објавио велики број одличних књига, од којих издвајамо:

Друштвена доктрина Римокатоличке цркве, Институт за политичке студије, Београд, 2001;
Окултизам – државна религија, Српска православна црквена општина Брчко, Брчко, 2002;
Црква и политика, православље и друштвене реформе, Институт за политичке студије, Београд, 2002;
Транзиција и Српска црква – о политичким моделима екуменизма, демократије, образовања и културе у Српској православној цркви, Београд, 2004;
Бошњачко поништавање Срба, Завод за уџбенике и наставна средства, Српско Сарајево, 2004;
Црква, наука и политика, Филозофски факултет, Српско Сарајево, 2005;
Нови пут Русије – Русија у поствизантијском геополитичком и религиозном вртлогу, Завод за уџбенике и наставна средства, Српско Сарајево, 2005;
Модернизација и национализам, „Заслон”, Шабац, 2006;

Руско питање данас

, Институт за политичке студије, Београд, 2006;

Јединство православних Словена

, Књига прва, Филозофски факултет, Српско Сарајево, 2006. (...)

Борис Над (Винковци, Славонија, 1966). Студирао у Загребу и Београду, дипломирао на Београдском универзитету. Од 1994. године објављује есеје и чланке у домаћој периодици. Прозу, поезију и есеје објављивао у *Књижевној речи*, *Збиљи*, *Све скама*

,
Савременику

,
Књижевним новинама
и
Политици

.

Од његових књига поменимо *Време империја*, *Гозбу победника*, *Нову Итаку*, *Идеју центра*

2),
еме богове

(1 и
Н

,
Хиперборејце

,
Повратак мита

,
Ка постисторији света

,
Седам кула Сатане

.

Живи у Панчеву.

Драгомир М. Давидовић (Врба, Херцеговина, Република Српска, 1944).

Електротехнички факултет Универзитета у Београду, Одсек за техничку физику, завршио је 1967. године. Од тада непрекидно ради у Институту у Винчи, сада у Лабораторији за заштиту од зрачења и заштиту животне средине, у звању научног саветника.

Последипломске студије завршио је на Природноматематичком факултету у Београду, где је одбранио и докторску дисертацију из теорије атомских судара 1972. године. Објавио је велики број радова из разних области теоријске и примењене физике, као и око педесет научних радова у водећим светским часописима. Академске 1974–75. и два месеца 1977. године гостује, по позиву, на Queens University Belfast – УК. Године 1978. био је гост Физичко-техничког института „Јофе” у тадашњем Лењинграду. Тих година као стипендиста UNESCO-а учествовао је на два зимска колеца о атомима молекулима и ласерима у Интернационалном центру за теоријску физику у Трсту, као и на школи „New trends in Atomic Physics” – Les Houches у Француској. Године 1999. био је, у септембру и октобру, гост у Институту за неklasично зрачење Хумболтовог универзитета у Берлину. Крајем 2004. године био је гост Royal Melbourne Institute of Technology, Аустралија, где је биран за Adjunct професора.

Дуги низ година, од његовог настанка до недавног трансформисања у више пројеката, радио је на пројекту „Фундаментални и методолошки проблеми теоријске физике” којим је руководио академик Звонко Марић. За резултате у области заснивања квантне механике у фазном простору добио 1993. Октобарску награду Београда за науку. Годишњу награду Института „Винча” за научни рад добио је 1999. и 2004. Поред рада на фундаменталним проблемима физике, радио је и за Војску Југославије, као и на пројектима за индустрију.

Предавао је Математичку физику на Универзитету у Крагујевцу и Математичку лингвистику у Филолошкој гимназији у Београду. Са Б. Аничиним и В. Бабовићем објавио је књигу *Есеји из физике* („Научна књига”, 1991.), а са В. Бабовићем и књигу *Обновимо*

физику

(„Наука”, 1997). Повремено преводио чланке филозофско-политичког садржаја, поред осталог Н. Чомског, Н. Нарочницку и А. Панарина. У том домену свог ангажмана, сарадник „НАЦИЈЕ”.

Берислав Благојевић (Славонски Брод, 1979). На Одсјеку за географију ПМФ-а Универзитета у Бањалуци дипломирао 2003. године. На истом Универзитету завршио постдипломске студије и одбранио магистарску тезу „Територијалност и етнички идентитети на простору западног Балкана, са посебним освртом на Босну и Херцеговину”.

Писао у дневним листовима и месечницима (*Глас Српске*, „ЕВРОПА НАЦИЈА”), периодичним часописима (

ења

Знач
)

популарно-научним часописима (

Српске земље и Свијет

), научно-стручним часописима (

Глобус

) и online издањима. Објавио је збирку поезије (

Требао сам бити ријеч

) и приче (

Ламентација по Софронију

) 2005. године. Његова кратка прича „Уклета ријека” је награђена и објављена у

Зборнику кратких прича

у издању СКПД „Просвјета”, Шамац 2006.

Члан је Српског географског друштва у Београду и Географског друштва Републике Српске у Бањалуци, Европског удружења студената географије EGEA.

Нарочита стручна интересовања су му етницитет, национализам, регионализам и

регионални развој, политичка и културна географија и геополитика. Тренутно живи и ради у Бањалуци.